

I § 5 foreslaas det, at der ikke længere i Statstidende skal finde Bekendtgørelse Sted af Skifte af Stævningmænd. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at i Tider som disse, hvor der skal spares, er der ogsaa andre Bekendtgørelser i Statstidenden, som meget godt kunde spares. Jeg tænker særlig paa en meget lang Bekendtgørelse, der for nylig fandtes vedrørende Øen Saltholm; jeg tror saamaend, at Udgifterne til Trykning der har andraget mere, end hele Sagen var værd. Lovforslagets § 12 er fraraadet af Retsplejeudvalget, men jeg kan ganske tiltræde den højtærede Justitsministers Bemærkninger derom og tror, at han har givet Paragraffen en heldig Affattelse. I § 16 foreslaas Brugen af Ed ved Afhjemling af Syns- og Skønsforretninger begrænset. Det tiltaler mig i allerhøjeste Grad, og jeg afventer med Glæde det Forslag, som den højtærede Justitsminister har stillet i Ud-sigt om i det hele at søge Edens Benyttelse under Retssager begrænset saa stærkt som muligt. Jeg anser det for meget tvivlsomt, om Lovforslagets § 21 bør vedtages. Efter denne Paragraf skal den Bestemmelse i Retsplejelovens § 276, hvorefter Godkendelse af Forlig kun gyldigt kan finde Sted ved en Forligskommission, under hvilken enten Kreditor eller Skyldneren hører, udgaa. Jeg tror, den skulde blive staaende, men vi kan nærmere drøfte dette Spørgsmaal i Udvalget.

Jeg er noget betænkelig ved Lovforslagets § 28, hvor det forudsættes, at Højesteret, som i Forvejen kan nedsætte et mindre Udvalg paa 3 Medlemmer til at træffe en Afgørelse af visse Sager, endogsaa i det Omfang, hvori Retten finder det formaalstjenligt, kan lade et enkelt af Rettens Medlemmer handle paa Udvalgets Vegne. Man ser udtrykkelig i Bemærkningerne til Lovforslaget, at dette enkelte Højesteretsmedlem endogsaa kan komme til at træffe Afgørelser og afsige Kendelser, hvor det drejer sig om Fængsling. Det skulde netop være det gode ved det, at man appellerer til en overordnet Ret, at det ikke blev en enkelt Mand, der kom til at træffe den endelige Bestemmelse. Lovforslagets § 29 er ualmindelig god. Jeg skal ikke trætte Tinget med at gentage den i dens fulde Omfang, men det, man tilsigter med den, er at henlægge Retssager om Umyndiggørelse i et stort Antal Tilfælde til Underretsdømmeren i Stedet for, at de hidtil har været henvist til Landsretten. Jeg nævner denne Paragraf, bl. a. fordi det kunde være et Spørgsmaal, om det i Jurisdiktioner, hvor der er to Dommere, ikke burde være den Dommer,

som er Skifteforvalter, der burde træffe Bestemmelse om Umyndiggørelsen. Det er dog ham, der bagefter skal udfærdige Værgebesikkelsen og i det hele taget føre Tilsyn med det paagældende Værgemaal. I Regelen vil han ogsaa have faaet Indblik i de Forhold, der giver Anledning til Umyndiggørelsen.

§ 32 er ogsaa en ualmindelig god Bestemmelse, idet den gaar ud paa, at Tvistigheder, der opstaar under Skiftebehandling, skal afgøres af Skifteretten selv. Det er det pure Omsvøb, naar det hidtil har været Regelen, at det er den anden Underdommer, der skulde afgøre disse Spørgsmaal. Jeg er noget mere betænkelig ved Slutningen i den foreslaaede § 32, hvor der staar, at Sager, der opstaar under et Bos Behandling ved Testamentssekretorer, kun skal afgøres ved Underretten i de Tilfælde, hvor Boet ikke udgør 800 Kr. Jeg tror, det vilde være rimeligt at have den samme Regel her som med Hensyn til Tvistigheder, der opstaar for en almindelig Skifteret. Men det er et Punkt, vi nærmere kan drøfte. Jeg tror ikke, Regeringens Begrundelse er fuldt ud tilstrækkelig. Siden jeg nævner Testamentssekretorer, kan jeg ikke lade være med at gøre den lille Sidebemærkning, at det glæder mig meget, at Offentligheden har taget Spørgsmaalet om Tilsyn med Eksekutorernes Behandling af de dem betroede Boer op til Drøftelse. Jeg haaber, at Drøftelserne, der ogsaa er fremme i Sagførerrådet, vil have til Resultat, at vi faar gode Lovregler vedrørende dette Punkt.

§ 42 er den vigtigste Bestemmelse i det Lovforslag, der her er forelagt. Jeg mener ikke, at man behøver at henvise til, at Landsretterne er overbebyrdede for at begrunde, at det vilde være rimeligt, at en stor Del af de Straffesager, der nu hører til Landsretterne, fremtidig skal blive ved Underretterne. Thi er Landsretterne overbebyrdede, burde de have mere Personale; det absolut afgørende er, hvad der ogsaa antydes i Bemærkningerne, det, at først ved en Ændring i de nugældende Regler af den Karakter, vi ser her, kommer Umiddelbarhedsprincippet til at virke i sit fulde Omfang. For Tiden er det ofte kun en Karikatør af Umiddelbarhed, vi har. Naar Forundersøgelserne er sluttet, naar Dommeren er kendt med alt, hvad der foreligger i Sagen, og har den sigtede foran sig, og naar Anklageren er kendt med hele Sagen, og Forsvareren ogsaa er kendt med hele Sagen, saa skulde man tro, at det var bedst, at der i Løbet af et Par Minutter blev afsagt Dom. Men saa gaar Sagen i